

Ztracené recepty restaurace Kamogawa

Hisaši Kašiwai

přeložil Marcel Koníček

Ztracené recepty restaurace Kamogawa

Hisaši Kašiwai

Ztracené recepty restaurace Kamogawa

přeložil Marcel Koníček

KONTRAST

KAMOGAWASHOKUDO OKAWARI by Hisashi KASHIWAI
© 2026 Hisashi KASHIWAI
All rights reserved.
Original Japanese edition published by SHOGAKUKAN.
Czech edition arranged with SHOGAKUKAN through
EMILY BOOKS AGENCY, LTD. and Corto Literary d.o.o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Marcel Koníček, 2026
Cover illustration © Iris van den Akker, 2026
Cover design © Ami Smithson/Pan Macmillan, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-8793-7

PŘÍBĚH PRVNÍ

Nori-ben, rýže s řasou

Většina japonských dětí si i dnes nosí do školy jídlo z domova v podobě bentó, tedy jídla naskládaného do krabičky. Bohatost bentó je zdrojem prestiže jak pro rodiče, tak pro děti. Nori-ben pak patří mezi nejjednodušší možnosti, ale to neznamená, že mu chybí to nejdůležitější – láska.

1

Kjósuke Kitano vystoupil z expresu v podzemní stanici Šičidžó na hlavní lince Keihan, vyšel na povrch a zadíval se na řeku Kamo. Přestože se už před pěti lety přestěhoval z Óity do Ósaky, dnes se do Kjóta podíval poprvé.

Popruh tmavě modré sportovní tašky s natištěným jménem univerzity se mu zařezával do svalnaté paže, kterou odhaloval krátký rukáv bílé polokošile, a po široké šíji mu stékaly pramínky potu. Na hladině řeky Kamo se odrážely sluneční paprsky, které ho oslňovaly. Kjósuke se lehce zamračil a zamířil s mapou v ruce po mostu na západ.

Když přešel přes ulici Kawaramači, několikrát otočil mapou a pokaždé se podle ní natočil jiným směrem. Neklidně těkal očima, ale nakonec poraženě svěsil hlavu.

Rozhodl se zeptat muže, který seděl obkročmo na jízdním kole a nesl *okamoči*, dřevěnou nádobu na převoz jídla: „Promiňte, kudy se dostanu ke chrámu Hongandži?“

„Jestli myslíte Higaši Hongandži, tak to musíte tady furt rovně. A potom za třídou Karasuma napravo," poradil mu muž, pak ukázal na západ, šlápl do pedálů a vyjel.

Kjósuke se rozběhl za rozjíždějícím se bicyklem: „Víte, hledám restauraci na ulici Šómen."

Muž přestal šlapat. „Tu od Kamogawových?"

Kjósuke přikývl a ukázal mu mapu: „Přesně tak. Restaurace Kamogawa."

„Tak to musíte na třetí odbočce doprava a pak na druhé doleva. Je to pátý dům na levé straně," odpověděl mu muž rázně a odjel.

„Děkuji vám!" zavolal za ním ještě Kjósuke a hluboce se uklonil.

I když si musel po cestě počítat odbočky na prstech rukou, dorazil Kjósuke do restaurace, kterou hledal. Byla to nahrubo omítnutá dvoupatrová budova bez jediné cedule. Vypadala přesně tak, jak mu ji popsali. Kjósuke si položil dlaň na hruď a třikrát se zhluboka nadechl.

Otevřel posuvné dveře a zároveň hlasitě zavolal: „Dobrý den!"

„Račte dál!" Majitel podniku se od pultu, který právě otíral, otočil ke Kjósukemu. Vypadal přívětivěji, než očekával.

Kjósuke sklonil hlavu a řekl: „Jsem tu, abych si nechal najít recept."

Přeskočil mu přitom hlas.

„Není důvod být nervózní, my tě tady nesníme," řekl s úsměvem Nagare Kamogawa, vlastník podniku, a pokynul mu na kovovou židli. „Posaď se u nás."

„Děkuji. A promiňte," řekl Kjósuke. Napětí z něj sice trochu opadlo, ale stále se pohyboval strnule jako robot. Posadil se na židli s červeným vinylovým sedákem.

„Co bys řekl na jídlo? Na co máš chuť?" nabídl mu Nagare.

„V-vy mi chcete… něco dát? Jako k… k jídlu?" Kjósuke se tak zakoktal, že se málem kousl do jazyka.

„Tak když už jsi sem vážil cestu, měl by ses něčeho najíst, než se pustíme do pátrání," odvětil Nagare a zamířil do kuchyně.

„Ty jsi student, že?" zeptala se ho Koiši, Nagareho dcera, oblečená v černých džínách, bílé košili a someliérské zástěře. Přitom mu nalila ledový čaj. „A pořádný sportovec. Řekla bych kendó nebo judo. Nepletu se?"

„Trošku ano," odvětil jí Kjósuke a šibalsky se usmál.

Koiši chytla Kjósukeho za paži a opáčila: „Ale tyhle úžasné svaly sis určitě vypracoval nějakým bojovým uměním, ne?"

„Tak úžasné zas nejsou," odpověděl jí Kjósuke, dopil čaj a rozkousl kostku ledu.

„Studuješ v Kjótu?"

„Ne, přijel jsem z Ósaky," řekl Kjósuke, vstal a představil se. „Jmenuji se Kjósuke Kitano a jsem studentem Sportovní univerzity Kinki."

Koiši si ho zkoumavě prohlédla. „Mám pocit, že jsem tě už někde viděla…"

„To asi jen proto, že mám takový tuctový obličej," odpověděl jí červenající se Kjósuke a rozpačitě se pousmál.

„A jak ses o nás dozvěděl?"

„Já teď bydlím na koleji a každý den tam taky jím. Jednou jsem se zmínil o jídle, které jsem míval dřív, a pán, co se u nás na koleji stará o jídlo, mi ho uvařil. Jenže chutnalo nějak jinak, než jsem si ho pamatoval… Když jsem mu to řekl, pověděl mi o vás. Ukázal mi inzerát v *Letopisech vaření*."

„Aha, tak takhle." Koiši dál pečlivě utírala stůl.

„No nevím, jestli tohle mladíkovi bude stačit," zamumlal si pro sebe Nagare a přinesl jídlo na hliníkovém podnose.

Když podnos položil na stůl, ještě dodal: „Jestli budeš chtít víc, řekni si."

„No to je něco!" zvolal Kjósuke s očima upřenýma na jídlo a zafuněl.

Nagare začal s výkladem: „Rýže je jamagatská odrůda Cujahime, dal jsem ti velkou porci. Jako polévku jsem zvolil *tondžiru*. Dal jsem do ní dost kořenové zeleniny, i když to není žádná slavná kjótská odrůda. Jídlo na velkém talíři je takový kompromis mezi japonskou a západní kuchyní. Do masa pamurény jsem dal trnkové pyré a *óbu* a celé to osmažil v trojobale. Spolu s tím jsem osmažil i mangandžijské papriky. Jez to prosím s domácí worcesterskou omáčkou. V malé misce je makrela dušená v misu a k tomu nařezaný zázvor mjóga. Dále roastbeef z kjótského hovězího. Doporučuji ho zabalit do řasy *nori* a namočit do směsi sójové omáčky a wasabi, je to vážně moc dobré. Z masa letní kachny jsem udělal masové kuličky a upravil je jako *terijaki*. K nim je na namáčení žloutek z křepelčího vejce.

Tady je *hijajakko*, na *tofu* je nadrobno nasekaná kůže pamurény. Smažený kjótský baklažán jsem přelil kari omáčkou zahuštěnou škrobem. Nech si chutnat.“ Kjósuke během Nagareho výkladu souhlasně přikyvoval a olizoval si rty.

„Takovouhle luxusní hostinu tu pokaždé nemáme,“ poznamenala Koiši. „Po dlouhé době tu ale máme mladého muže, tak se tatínek chtěl předvést.“

„Nech si ty řeči,“ okřikl ji Nagare, ale Koiši jen vyplázla jazyk a nechala se jím zatáhnout do kuchyně.

I když Kjósuke během výkladu souhlasně přikyvoval, doopravdy neměl ani ponětí, co před ním leží. Bylo to jídlo, které by si dříve ani nedokázal představit. Když se mluvilo o makrele a pamuréně, věděl, že se jedná o ryby, ale jak chutnají, netušil. Uklidnilo ho, když slyšel slova, která mu byla známá, jako roastbeef, kari a worcesterská omáčka, ale i ty vypadaly úplně jinak, než byl zvyklý.

Asi deset sekund mlčky přemýšlel, potom vzal do levé ruky misku s rýží a hůlkami v pravé uchopil kachní masovou kuličku. Tu pak namočil do žloutku a společně s rýží si ji rychlým pohybem strčil do pusy.

„Mňam!“ zvolal ihned a už natahoval hůlky nejdřív po pamuréně, pak po roastbeefu. Jak je do sebe naládoval, s každým dalším soustem si blaženě povzdechl.

Popravdě to Kjósuke neměl s čím porovnat, a tak nedokázal posoudit, jestli je tohle jídlo opravdu prvotřídní. Ale připadalo mu, že z něj instinktivně cítí stejnou auru, jakou vyzařují nejlepší světoví atleti. Alespoň v jednom měl jasno: právě jí něco naprosto mimořádného.

„Je všechno v pořádku?“ zeptal se Nagare, který se vedle něj postavil se skleněnou konvicí s ledovým čajem v ruce.

„Já ani nevím, jak říct, jak moc mi to chutná. Je to prostě strašně dobré. To poznám dokonce i já, i když se v chutích vůbec nevyznám.“

„To je to nejdůležitější. Pro lidi z gastronomie, jako jsem já, je každé jídlo rozhodující zápas. Když hostovi nechutná, tak už další šanci nedostaneme. Ale i když mu chutná, tak nás příště čeká druhé kolo,“ povídal Nagare, zatímco naléval čaj.

Kjósuke si jeho slova v duchu mnohokrát přežvýkal.

„Až ti trochu slehne, zavedu tě dozadu do kanceláře. Čeká tam už na tebe moje dcera.“

„Ohledně toho…“ Kjósuke vypil ledový čaj jedním douškem a pokračoval: „Říkám si, že to už možná není potřeba.“

„Jak to myslíš? Nepřijel jsi právě kvůli tomu?“ podivil se Nagare a dolil mu čaj.

„Když jsem u vás ochutnal tak dobré jídlo, mám pocit, že na tom vlastně ani nezáleží…“ vysvětloval Kjósuke, zatímco si pohrával se skleničkou.

„Nejsem si jistý, jestli tě chápu, ale nemyslím si, že jsi sem přišel, abys objevil nějakou pochoutku. Přišel jsi sem určitě proto, že hledáš jídlo, které ti utkvělo v srdci a nedá ti pokoj. A ten pocit už je pryč?“ zeptal se Kjósukeho Nagare.

„Ale,“ odporoval Kjósuke, aniž zvedl oči, „to, co chci, abyste mi našli, je takový blaf, co ani nestojí za řeč.“

Nagare zachytil Kjósukeho pohled, podíval se mu z očí do očí a řekl: „Nevím sice, o jakém jídle mluvíš, ale co se jídel týče, nic jako blafy a luxusní kuchyně ani neexistuje."

Kjósuke chvíli mlčky vstřebával jeho slova, pak se třikrát plácl dlaněmi do tváří, vstal a řekl: „Tak mě tam prosím vezměte."

Nagare se pousmál a ukázal na dveře v zadní části podniku. „Prosím tudy."

„A co je tohle?" zeptal se Kjósuke, když si všiml fotografií rozvěšených po obou stěnách chodby.

„Povětšinou jídla, co jsem uvařil," odpověděl Nagare, zatímco pozvolna procházel mezi fotkami.

Kjósuke kráčel za ním a těkal pohledem ze strany na stranu.

„Vy umíte uvařit snad úplně všechno," podivil se.

Nagare se zastavil a otočil se. „Když se řekne, že někdo umí všechno, dá se to taky chápat tak, že v ničem pořádně nevyniká. Kdybych se býval soustředil na užší výběr jídel, možná bych dnes měl restauraci, co má na kontě i nějaké ty hvězdičky."

Kjósuke se také zastavil a vzhlédl ke stropu. „Užší výběr, říkáte…"

„Stalo se něco?" zeptal se Nagare.

„Ne, nic," odvětil Kjósuke a vykročil rázným krokem.

„Prosím, sedni si," pobídla ho Koiši, která už na něj čekala vzadu v pracovně.

Kjósuke se uklonil a s omluvou se posadil doprostřed pohovky.

Koiši, usazená naproti němu, mu podala složku s dokumenty se slovy: „Tohle mi prosím vyplň. Není to těžké."

„To je objednávka? Víte, mám hrozný rukopis, ale snad to po mně přečtete."

Během psaní se Kjósuke několikrát zastavil a zamyšleně naklonil hlavu.

„Kjósuke Kitano ze sportovní univerzity…" Koiši se zarazila, tleskla a vykřikla: „Už jsem si vzpomněla!"

Kjósuke leknutím vykulil oči.

„Vyděsila jste mě."

Koiši se rozzářily oči a pokračovala: „Ty jsi plavec, že? Prý velká sportovní naděje, psali v časopise."

Kjósuke se rozpačitě usmál, podal Koiši složku a jen odvětil: „Tak bych se sám nepopsal…"

„Ale máš startovat na další olympiádě, ne?" zeptala se Koiši a dál si pročítala objednávku.

Kjósuke se napřímil. „To ještě závisí na výsledcích z kvalifikace."

„Jestli si to dobře pamatuji, prý zvládneš všechno, od znaku až po volný způsob."

„Ale říkají mi, že bych se měl spíš soustředit na jednu disciplínu."

„Držím ti palce. No, každopádně," řekla Koiši a její hlas zvážněl. „Co po nás chceš, abychom ti našli?"

Kjósuke sklopil oči a tiše odpověděl: „Je mi to trochu trapné, ale *nori-ben*."

„Když říkáš *nori-ben*, tak myslíš takové to teplé *bentó*, jak se na rýži dá *nori* a k tomu je smažená ryba a *tempura* z *čikuwy*?"

„Ne, rybu ani *čikuwu* jsem tam neměl. Jenom *nori* naskládanou na rýži…“ řekl Kjósuke ještě tišeji než předtím.

„Jenom *nori* a nic dalšího?“ podivila se Koiši a naklonila se blíže ke Kjósukemu.

„Ano,“ přitakal potichounku Kjósuke a svěsil široká ramena, jako by se chtěl ztratit.

„Z restaurace to… asi nebylo, že?“ otázala se Koiši, zatímco se snažila Kjósukemu z tváře vyčíst odpověď.

„Připravil mi ho táta.“

„Aha, takže byl od tatínka. A nebylo by pak jednodušší zeptat se přímo jeho? Jako bydliště tu máš město Óita ve stejnojmenné prefektuře. To není zas tak daleko.“

Kjósuke znovu ztišil hlas: „To nepůjde. Už přes pět let nejsme v kontaktu.“

„Ani nevíš, kde teď žije?“

„Slyšel jsem, že v Šimane.“

„Šimane? Co tam dělá?“ podivila se Koiši.

„Můj táta byl závislý na hazardu,“ řekl Kjósuke rozesmutnělým hlasem. „Kvůli tomu od nás taky odešla máma. I když onemocněl, tak říkal, že peníze na léčbu radši prosází na cyklistických závodech, než aby je dal doktorům. No, a na to samozřejmě doplatil. Prý se teď léčí v domě tety z Šimane, která ho živí.“

„Takže tatínek bydlí v Šimane…“ Koiši zvedla hlavu od poznámek a zeptala se: „A co maminka?“

„Máma se znova vdala a bydlí v Kumamotu.“

„Kdy od vás odešla?“

„O prvních letních prázdninách po nástupu na Óitskou třetí nižší střední. Takže asi před deseti lety. Táta tehdy

prosázel na dostizích všechny peníze, které máma šetřila na rodinnou dovolenou. Mladší sestra odešla s ní, ale mně bylo táty líto a nechtěl jsem ho nechat samotného…“

„Takže pak jste s otcem žili ve dvou. Co dělal za práci?“ položila další otázku Koiši a otočila stránku v zápisníku.

Kjósuke se trpce pousmál. „Vozil po Óitě turisty jako taxikář. Ale myslím si, že víc času než v práci strávil na dostizích nebo na velodromu.“

„Tak já to trochu shrnu. Než jsi začal chodit na nižší střední školu, žili jste všichni pohromadě jako rodina ve čtyřech. Když pak o letních prázdninách v prvním ročníku odešly tvoje maminka a sestra, zůstali jste s otcem sami. Teď ale bydlíš v Ósace. Dokdy jsi bydlel v Óitě?“

„V létě ve druhém ročníku vyšší střední školy jsem dostal pozvánku do plaveckého klubu v Ósace, a tak jsem přestoupil na střední, která patří ke Sportovní univerzitě Kinki. Od té doby žiji na koleji.“

„Takže ve dvou jste s tatínkem žili asi čtyři roky,“ řekla Koiši poté, co si to spočítala na prstech.

„Na vyšší střední v Óitě měli jídelnu, takže jsem většinou obědval tam. Ale během tří let nižší střední mi táta každý den připravoval *bentó*.“

„A jedním z nich byl ten *nori-ben*.“

„Ne jedním z nich, *nori-ben* jsem od něj dostával pořád,“ opravil ji Kjósuke a koutek úst zkroutil do úsměvu.

Koiši překvapeně otevřela ústa: „Pořád? To jako každý den?“

„Můžu si za to sám. Když mi táta udělal *bentó* poprvé, pochválil jsem ho, že mi to hrozně chutnalo. Měl z toho

radost, a tak mi řekl, že mi ho bude teda dělat každý den," vyprávěl Kjósuke a s každou větou se tvářil pochmurněji.

„Tvůj tatínek musí být ale paličák," povzdychla si Koiši.

„Jak jsem den co den nosil do školy pořád *nori-ben*, kamarádi si ze mě začali utahovat. Takže jsem si zvykl oběd co nejrychleji sníst a krabičku přitom zakrývat víkem, aby mi do ní kamarádi neviděli. Kvůli tomu si ani moc nepamatuju, jak to chutnalo. Ale určitě mi to chutnalo," řekl Kjósuke. Poslední slova pronesl rozhodně.

„*Nori-ben* jsem měla jenom kupovaný, takže se můžu plést, ale byla to teda jen rýže a *nori* a vůbec nic dalšího? Lidé dávají mezi vrstvy rýže třeba rybí vločky," ujišťovala se Koiši a do zápisníku Kjósukemu nakreslila, jak to měla na mysli.

„Ano, nějak tak," souhlasil Kjósuke a začal dokreslovat Koišin obrázek. „Táta bentó skládal do tří vrstev. Dole byla rýže, uprostřed rybí vločky ochucené sójovou omáčkou a navrchu *nori*. Úplně na vršek ještě dával velkou *umeboši*. Každý den to bylo úplně stejné."

„A na chuti něco specifického nebylo? Nechutnalo to třeba sladce nebo pikantně?"

Kjósuke upřeně hleděl na obrázek: „Myslím, že to chutnalo úplně normálně. Nebylo to ani sladké, ani pikantní. Ale mám pocit, že to bylo vždycky tak trochu seschlé."

Koiši zmateně naklonila hlavu na stranu a řekla: „Nějak nerozumím, jak něco může být seschlé a dobré. Nori a rybí vločky by přece měly být trochu vláčné, ne?"

Kjósuke se trpce pousmál. „Někdy to mělo takovou nakyslou chuť."

„Ale nebylo to snad zkažené, ne? Ale teď vážně, *bentó* jenom z rýže, *nori* a rybích vloček by přece neměl být problém znovu připravit," namítla Koiši a ukázala prstem na svůj nákres.

„To jsem si myslel taky. Jenže když mi ho udělal pán, co nám vaří v jídelně, bylo to nějaké jiné. A po pár soustech už se mi ta chuť trochu omrzela. Zato tátův *nori-ben* jsem vždycky snědl na jeden zátah. Než jsem se nadál, krabička byla prázdná," vysvětloval zaníceně Kjósuke.

„Nemůže ten rozdíl souviset i s věkem? Ten *nori-ben* jsi míval vždycky k obědu, že? Vždyť jsi říkal, že jsi ho jedl co nejrychleji, aby tě s tím neviděli kamarádi," namítla klidně Koiši.

Kjósukeho hlas ztratil předchozí jistotu: „Možná máte pravdu…"

„Vařil tatínek odjakživa?"

„Nepamatuji si, že by vůbec někdy vkročil do kuchyně. Aspoň dokud s námi byla máma."

„Aha, tak proto měl *nori-ben* jako své jediné eso v rukávu… A proč ses vlastně najednou rozhodl to jídlo vypátrat?"

„Kontaktovala mě teta," vysvětloval Kjósuke. „Vzkázala mi, že otci se dost přitížilo a byla by ráda, kdybych ho ještě jednou, naposledy, viděl."

„Tak za ním jeď! Můžeš mu poděkovat za ten dobrý oběd, co ti každý den připravoval."

„No, ale kvůli tomu, že jsem mu za víc nestál, jsem měl k jídlu každý den ten samý *nori-ben*, takže se mi za ním vůbec nechce," odvětil Kjósuke a zamračil se.

Koiši pokrčila rameny: „I tak si myslím, že bys za ním měl zajet."

„Víte, ptám se sám sebe: Jak ten *nori-ben* vlastně chutnal? Říkám si, že když to budu vědět, tak lépe porozumím tomu, co ke mně otec tehdy cítil," opáčil Kjósuke a sevřel rty.

„No, tak my se budeme snažit, abys z výsledku našeho pátrání nebyl zklamaný. I když samotné pátrání nechávám na tatínkovi," řekla Koiši šibalsky.

„Jsem vám zavázán!" zvolal Kjósuke mocným hlasem atleta, zvedl se a uklonil.

Když Nagare viděl, že se Koiši a Kjósuke vrátili zpátky do podniku, vypnul dálkovým ovládáním televizi stojící na závěsné poličce.

„Výslech proběhl v pořádku?" zeptal se Nagare.

Koiši mu odpověděla: „Ano, ale mám pocit, že tentokrát to bude těžší než obvykle."

„To ale říkáš pokaždé. Ať hledáme cokoli, vždycky se musíme pořádně snažit. Budeme pátrat po něčem zvláštním?"

„No, je to *nori-ben*."

Jen co to Koiši řekla, Kjósuke stáhl ramena a rozpačitě se pousmál: „Právě takhle jednoduchá jídla se hledají nejhůř..." Vzápětí mu úsměv z tváře zmizel.

Koiši ho poplácala po zádech. „Nic se neděje. Neboj se, tatínek to určitě najde."

„Spoléhám na vás." Kjósuke se jim oběma energicky uklonil a otevřel posuvné dveře restaurace.

V tom okamžiku se do restaurace pokusila proběhnout mourovatá kočka, ale Nagare ji hned vyháněl se slovy: „Kšá, sem nemůžeš!“

„Když jsme bydleli ještě v Óitě, tak jsme měli doma taky takovou. Jak se jmenuje?“ zeptal se Kjósuke.

„Ospalka. Protože celý den jenom spí,“ řekla Koiši a přivolala ji k sobě. Ospalka se k ní opatrně přiblížila a přitom po očku sledovala Nagareho. „Málem bych zapomněl!“ zvolal Kjósuke, položil na zem svou sportovní tašku a vytáhl smartphone. „Ještě jsem se vás nezeptal, kdy mám přijít příště.“

„Co za dva týdny?“ navrhl Nagare.

„Ve druhé polovině příštího týdne máme v Kjótu soustředění, takže to vychází dokonale,“ odpověděl Kjósuke a ťukáním po obrazovce si do smartphonu zapsal datum.

Koiši vzala do náručí Ospalku: „Pro jistotu ti pak ten den zavolám.“

„Děkuji.“ Kjósuke schoval smartphone a vydal se západním směrem.

Koiši na něj zavolala: „Jestli jedeš do Ósaky, tak to je na druhou stranu!“

Kjósuke se otočil na podpatku.

„Se omlouvám, od malička mám úplný orientační nesmysl,“ řekl s rozpačitým úsměvem, zatímco procházel okolo Kamogawových.

„Dávej na sebe pozor!“ zavolal za ním Nagare a v tu chvíli se Kjósuke znovu zastavil.

Podrbal se na hlavě a popoběhl směrem zpět: „Jsem úplně zapomněl zaplatit za jídlo.“